

† CASIAN
*din darul lui Dumnezeu,
Arhiepiscopul Dunării de Jos
Preacuviosului cin monahal,
preacucernicilor slujitori ai Sfintelor Altare
și iubiților credincioși și credincioase din Eparhia noastră,
har, pace în noi și între noi, sănătate deplină
și alese bucurii, cu prilejul Sfintelor Sărbători
ale Nașterii Domnului, Bobotezei și Anului Nou,
iar de la smerenia mea arhieresti binecuvântări!*

Frați creștini,

Ne întâlnim în sfintele biserici, în marea familie creștină reunită prin darul Mântuitorului, în această zi sfântă a Nașterii Sale „de la Duhul Sfânt și din Sfânta Fecioară Maria”¹, în Peștera Betleemului, „să crească și să ne mântuiască”²! Nu sărbătorim un eveniment atât de important, crucial, „singurul nou sub Soare”, precum ne arată Sfântul Ioan Damaschin, ca o amintire în timpul celor două mii de ani ce s-au scurs de atunci, dar încercăm, după credință și posibilitățile ce ne stau la îndemână, o întâlnire ca de la o persoană la altă persoană, însă acea Persoană este chiar Dumnezeu, Viu și adevărat, „Dumnezeu adevărat”³ și Om adevărat.

1. Art. 3 din *Simbolul de credință (Crezul)*.

2. Colind românesc.

3. Art. 2 din *Simbolul de credință (Crezul)*.

Așa simțim, așa mărturisim, așa credem noi, creștinii, în Biserica „harului și a adevărului”⁴, precum au văzut, au trăit și au transmis martorii reali ai Nașterii Domnului, iată, acum două mii de ani, pentru veșnicie, cu scopul precis al ridicării omului de pe pământ la demnitatea de fiu al lui Dumnezeu. De aceea, precum arată Sfântul Atanasie cel Mare: „Dumnezeu S-a făcut om pentru ca pe om să-l îndumnezeiască”⁵.

Fiul lui Dumnezeu a venit de la Tatăl spre a primi trup omnesc din Preacurata Fecioară Maria, pentru a-i aduce și pe oameni la demnitatea de fii ai lui Dumnezeu. Așa teologhisește cel mai înțelept trăitor al minunii minunilor – Nașterea Domnului, Sfântul Mărturisitor Dumitru Stăniloae, recent recunoscut de Sfânta noastră Biserică, în Sfântul Sinod, ca icoană a iubirii fără de margini a Mântuitorului pentru întoarcerea noastră în Împărăția iubirii vindecătoare de toate neputințele, suferințele și păcatele omenești.

Așadar, să facem spiritual, dar și personal și comunitar, pasul pelerinilor Domnului către El, către Hristos, „mititel și-nfășețel, în scutec de bumbăcel”⁶, realizând pe viu **adevărata minune a așezării Sale în Betleemul inimii fiecăruia dintre noi.**

Astfel, simpla prezență la marea sărbătoare, unul lângă altul în biserică, devine marea minune a primirii Domnului Hristos în Casa inimilor, precum ne îndeamnă, tot real, Sfântul Apostol Pavel: „Hristos să ia chip în inimile voastre”⁷, deoarece, doar astfel, fiecare dintre noi trăiește aievia pe **Dumnezeu în sine**: „Nu mai trăiesc eu (doar singur ori doar omenește - *n.n.*), ci Hristos trăiește în mine!”⁸.

4. IOAN 1, 14.

5. SFÂNTUL ATANASIE CEL MARE, *Epistola către episcopul Adelfie, împotriva ari-
enilor*, în: col. „P.S.B.”, vol. 16, Ed. I.B.M.B.O.R. București, 1988, pp. 181-182.

6. Colind românesc.

7. GALATENI 4, 19.

8. GALATENI 2, 20.

Iubiților,

În această caldă și duhovnicească întâlnire cu Domnul în Betleemul primitor, se dilată și gândul care se umple de lumina cerească a bucuriei, se deschid sufletele către căldura iubirii cerești și se pacifică persoana umană, revenind la blândețea și căldura bunătații, asemenea pâinii rumene, deoarece și noi suntem, prin credință și milostenie, „case“ ale pâinii în care Se așează tainic Hristos, „Pâinea cea cerească“⁹, din Care se hrănește viața cu sens, cu rost și cu echilibru!

Ușa Betleemului din noi este în mâinile voinței noastre libere de a o închide sau de a-I deschide Pruncului dumnezeiesc la marea sărbătoare a Nașterii Sale „pentru noi, oamenii și pentru a noastră mântuire“¹⁰.

Fără a primi în noi pe Hristos, nu putem înțelege și, cu atât mai puțin, nu vom percepe Întruparea Sa cu scopul înalt, iubitor, de a ne ridica dincolo de limitele pământești, care, cu anii, ne îndepărtează de infinitele trepte ale urcușului neîncetat spre îndumnezeirea noastră, țelul suprem și starea de participare reală la însănătoșirea omului, sufletește și trupește. Așa ajungem și la purificarea inimii, deoarece „cei curați cu inima, vor vedea pe Dumnezeu“¹¹ în ei, încă de aici, de pe pământ. Prietenia fraternă dintre noi, oferită de Domnul, reface raiul aici, ca stare duhovnicească, precum se și vede la mulți semeni și în numeroase locuri, așa cum sunt înțelese Biserica și țara noastră drept „Grădina Maicii Domnului“!

Această fericită stare lăuntrică se exprimă, însă, prin multe nevoințe, eforturi și dăruire de sine, spre ajutorarea semenului, orice om, care doar prin iubirea răsădită de Hristos în noi și uda-

9. Cântare la Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite.

10. Art. 3 din *Simbolul de credință (Crezul)*.

11. MATEI 5, 8.

tă cu sudoarea mântuitoare a jertfei pentru binele aproapelui ne ridică la starea de fii ai lui Dumnezeu și de frați reconciliați în marea familie care este Biserica!

„Această întâlnire cu Dumnezeu a omului devine experiență în toate împrejurările în care este iubit de fratele său. Dimpotrivă, dacă nu este iubit, este văduvit de întâlnirea cu Dumnezeu. Avem capacitatea de a oferi fraților noștri această concretețe real, vital, prin felul în care îi iubim. Cel care primește iubirea noastră trăiește în Dumnezeu”¹².

Dar urcarea pe treapta iubirii din credință, concretizată în iubirea milostivă, adică filantropică, conduce omul la mântuire, la desăvârșire, la împlinirea sa după modelul divino-uman al Mântuitorului, Care ne-a lăsat această comoară a vieții îndreptată spre veșnicie, în Biserică, ai cărei fii suntem în mod deplin. Acesta este sensul real al Nașterii Domnului, care conduce la restaurarea omului și nu doar spre manifestări omenești, necesare și acestea, care, însă, dacă sunt doar exterioare și de moment, nu ne îmbunătățesc viața, ci ne obolesc în ambele înțelesuri, sufletește și omenește, fără a ne transpune în pașnica trăire a bucuriei comunitare.

Dimpotrivă, urcând pe calea redescoperirii adevăratei frățietăți, „cel mântuit este salvat prin iubire... **Mântuirea nu se oprește la sensurile doar sociale, omenești** (pornește și de la unele din acestea, dacă sunt bune și fraterne!). **Mântuirea de la Dumnezeu este cu totul altceva. Este în interior, dincolo de tot ce este exterior și dincolo de ceea ce este trecător**¹³“. Este iubire care se oferă din Domnul, Care „n-a venit ca să I se slujească, ci să slujească”¹⁴.

12. A. D'HELLY, *Visage de l'homme, visage de Dieu*, Les Editions du Cerf, Paris, 1971. p. 127.

13. A. D'HELLY, *Visage de l'homme, visage de Dieu...*, p. 127.

14. MATEI 20, 28.

Dreptcredincioși frați și surori în Domnul,

În lumina faptei milostive, Nașterea Domnului ne ajută să ne vedem și luminos, și fratern, și prietenos, în pofida trecătoarelor umbre ale erorilor, greșelilor și neputințelor noastre.

Intrând în înțelesul concret al Nașterii Domnului, cel spiritual și filantropic, descoperim pe creștinul din noi și pe fratele de lângă noi și așa refacem împreună lumea, pașnică și liniștitoare. Așa trăim și renașterea noastră duhovnicească. Înțelegem, așadar, toate sensurile tradiției curate și hrănitoare moștenite de la străbunii noștri! Un dar neprețuit, unic și mult înnobilat, dumnezeiește, cultural și educațional, este „colindul sfânt și bun“. El ar putea constitui faptul redescoperirii comorilor din inimile oamenilor iubitori de Dumnezeu, de Biserică și de popor, fără însă a le înstrăina, a le simplifica și a le desacraliza, colind pe care, uneori, îl considerăm creație populară naivă sau magică, orientată mai mult către exteriorul societății și nu spre interiorul sacru al trăirii armonioase, tihnite și liniștite.

Apostolatul spre suflete al colindelor, prin puritatea și glasurile suave ale copiilor, preferații Domnului, poate revitaliza **învățătura de credință în autenticul ei**, însușită duios și armonios, până la măsura refacerii comunității și comuniunii cu strămoșii, dar și cu urmașii, pe notele blânde și în acuratețea graiului și glasurilor, ca de pe portativul imnului îngeresc de la Nașterea Domnului: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!“¹⁵.

Așadar, prin redescoperirea mesajului lor interior către inimi, și colindele și colindătorii nu fac parte din tradiția depășită, ci ne aduc prospețimea, vitalitatea și înnoirea resurselor nemuritoare ale vieții spirituale, așa cum ar fi, spre exemplificare, o „gură de

15. LUCA 2, 14.

oxigen“ atât de necesară pentru o rugăciune purificatoare și o faptă izbăvitoare de necazuri și de dezastre, precum le-a fost îngăduit fraților și surorilor din Câmpia Covurluiului. Ați binevoit atunci să le fiți „pod“ iubitor peste apele distrugătoare și **măinile lui Dumnezeu** pline de daruri, precum niște colindători la fereastra sufletelor rănite și a inimilor întristate, arătând că iubirea fraternă, umană și căldura unei îmbrățișări aduc mereu în noi și între noi Betleemul, care este și „casa celor fără de casă“ lumească, însă primiți prin generozitate în inima și casa filantropică!

Aș îndrăzni să vă rog astăzi, pentru o clipă, să vedem Betleemul actualizat, prin rugăciuni și fapte filantropice, îndreptate către iubiții noștri credincioși, sinistrați de multe din bunurile materiale. Așa se vor îndeștula și de bunuri omenești, prin efortul și generozitatea dumneavoastră! Sunteți astfel pentru dâșii darul personalizat de la Moș Crăciun cel bun și darnic.

Toți slujitorii noștri iubiți, harnici și buni, cu familiile dumnealor, jertfelnicul cin monahal și toți frații și surorile din Arhiepiscopie să colindăm împreună „colindul sfânt și bun“, care să nu excludă pe nimeni, deoarece: „noi umblăm și colindăm“... la Betleem, „colo-n jos“, dar iată și la Covurlui, la iubiții noștri creștini încercați de revărsarea apelor, și „pe Domnul împreună Îl lăudăm“!

„Deschide ușa (sufletului) creștine,/ că venim și noi la tine“, „nu venim cu nici un rău,/ v-aducem pe Dumnezeu“, „casa să o măturați,/ masa să o încărcați“, cum ați făcut deja pentru toți cei sinistrați!

„E sărbătoare și e joc în casa ta acum,/ Dar nu uita când ești voios, creștine, române să fii bun“!

Să mulțumim Domnului pentru toate! Împreună, toți să mulțumim Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, Sfântului Sinod, românilor din țară și din lume pentru ajutorul atât de prompt

și util, la bine și la greu, arătându-ne solidaritate creștină reală la ultimele dezastruoase inundații! Iată, și de Crăciun, Părintele Patriarh Daniel oferă, prin darul slujitorilor și credincioșilor din Arhiepiscopia Bucureștilor, obiecte casnice la mii de creștini sinistrați.

Urmând și noi apostolatul iubirii la Nașterea Domnului Hristos, slujitori și buni credincioși români **învățăm lecția dăruirii, a iubirii și a fraternității** pline de taina unității și a solidarității „ce va reconfirma valoarea necontestabilă a prezenței Domnului în lume, prin umanitatea Sa asumată, accesibilă tuturor celor care își propun să Îl (re)descopere”¹⁶.

În ritmul armonios, pașnic, fratern, duios și prietenos al colindului, vă rog să primiți cele mai sincere doriri de sănătate, de pace și ajutor ceresc pentru toți în slujirea filantropică îndreptată către tot semenul, ca și către Hristos Domnul! Anul Nou să fie mai bun, cu oameni buni și pașnici, promovând faptele credinței împurpurate în veșmântul iubirii, al unității și al comuniunii, aici și pretutindeni!

La mulți și binecuvântați ani!
Al vostru de tot binele voitor
și către Hristos Domnul rugător,

† Casian,
Arhiepiscopul Dunării de Jos

16. Pr. Grigore Alexandru MEȘTEROAI, „Colindele - mărturii ale Întropării Domnului”, în Ziarul *Lumina de Duminică*, 15 decembrie 2024, p. 3.